

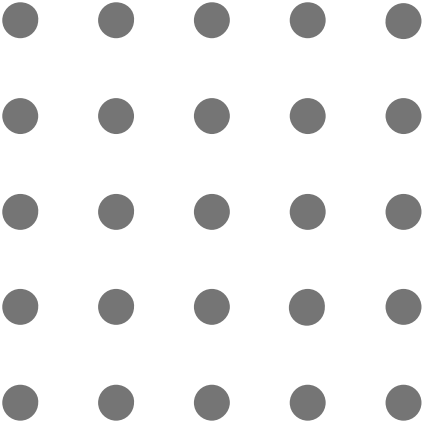


MERIDIANAS

VIMS mokyklos
bendruomenės laikraštis

2021 m. rudenio, Nr. 9

FORMOS



skaitykite:

VILTIES FORMOS	P. 3
MOKYTOJAS KITU KAMPU: DAIVA	P. 5
ODĖ SKAUSMUI	P. 6
IŠ MOKINIO DIENORAŠČIO	P. 7
MELAGIAI	P. 8
TINKLO FORMOS	P. 9
SMŪGIO FORMOS	P. 10
ASTROWORLD	P. 11
VERDENO MŪŠIS	P. 12
MOTYVACIJOS FORMOS	P. 13
SKAIČIŲ FORMOS	P. 15



VILTIES FORMOS

Igoris Zujevas



Visa, kas supa žmogų, yra įkūnyta. Galbūt hiperbolizuotai, bet, patys sąmoningai įpratę ieškoti atsparos taškų, suteikiame kūną ir visai su juo nesusijusiems reiškiniams – emocijoms, mintims, troškimams. Toli eiti netenka – baltiškoje tautosakoje gausu ratuotos saulės, pakinkyto mėnulio, auksinio pradžios ir pabaigos neturinčio žiedo, vadinasi, įformintų pastoviuųjų metaforų. Ir šiandien žmogaus sąmonė instinktyviai siunčia impulsą iš pradžių formai, po to – turiniui ir tik galiausiai, patenkinusi savo primatiškąjį instinktą, lieka prie sugverusios geldos, rinkdama tinkamus žodžius pasiteisinimams.

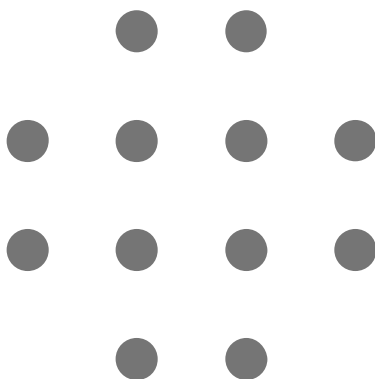
Formos fenomenas – anokia naujiena. Antai graikų dievas Helijas yra itin aiškiai įprasminęs saulės ir jos formos sąsajas: „<...> Žaižaruoja Helijo ryškiosios akys / Po auksiniu šalmu, spinduliai žėrėdami skaisčiai / Tvieskia nuo dievo, kuriam ant galvos palei smilkinius želia / Šviesūs plaukai, supdami malonų veidą, iš tolo / Šviečiantį. Dengiantys kūną blizgūs puikieji drabužiai / Žybčioja, dvelkiant vėjeliui. Žirgai pakinkyti į priekį / Veržias, kai kyla su juo į dangaus aukščiausiąjį tašką. / Ten jis, sustabdęs auksinį vežimą ir dieviškus žirgus, / Į Okeaną atgal vakare per dangų sugrįžta“ (Homerinis himnas Helijui 31.9–15a; žr. HH: 105). Vežimą, kurio ašį sudaro ratai, įsmenina saulės motyvas. Vežimas kuria dinamiką, todėl atliepia kasdienį saulės ciklą. Vadinasi, ratai tam tikra prasme ir yra saulės etiologija, kitaip tariant, dangiškai esybei pritaikoma pakankamai žemiška forma.

Lietuvių literatūros ir tautosakos instituto mokslininkė N. Laurinkienė teigia, kad vežimo ir saulės paralelės būdingos ir didžiajai ide prokalbė apėmusiai protėvynės daliai, ir baltams. N. Laurinkienė aiškina, kad senosiose kultūrose ratuotomis priemonėmis buvo vežami ne tik tam tikri dievų ar pusdievių atvaizdai, reliktai, bet ir pati saulė. Įvairūs archeologiniai radiniai ir senieji tekstai įrodo, kad, kultui tarnavę ratuotieji vežimai, tapdavo sakraliuoju tiltu, kuriuo saulė pakeisdavo išvykusįjį mėnulį – diena mainydavo naktį. Tokia saulės personifikacija dažna ir juvelyrikoje – ratas galėtų reikšti ciklą, neturintį atsparos ir baigties taškų, amžinybę, darną. Tikima, kad būtent karoliai ant kaklo – įformintos saulės archetipas – atnašaujantys harmoningą buvimą su savimi ir aplinkiniais.

Šiandien taip pat aktualus formos fenomenas. Neverbalinės žmogaus emocijų išraiškos kone kiekvienu atveju randa kūną. Psichologai ragina neslėpti savo jausmų ir rasti būdą, kad ir ne visada priimtina sociumui, kaip susikaupusiems jausmams rasti formą ir leisti jiems pasitraukti. Vis dėlto nederėtų pamiršti, kad informacija apie tam tikrus jausmus, perduodama ne žodžiais, dažniausiai esti daugiaprasmė. Tai įrodo kiekvienam žmogui gerai pažįstamas žiovavimo procesas. Jeigu imsime suvokti jį kaip formą, galime pamanyti, kad ji tėra nuovargio arba psichosomatinio sutrikimo rezultatas. Tačiau ši forma gali turėti ir kitokią raišką – žmogui nuobodu. Vadinasi, nuobodulio emocijai išreikšti pasitelkiama iš pirmo žvilgsnio nieko konkretaus nekonstatuojanti, ganėtinai įvairiabriaunė forma. Asmuo ganėtinai sąmoningai pasirenka, kokią formą taikyti, siekdamas (ne)parodyti savo jauseną. Iš to kyla „atverstos knygos“ metaforos, kurią, vadovaujantis formų daugiaprasmiškumu, sunku pritaikyti susipažįstant su nauju žmogumi, priešprieša. Galbūt todėl nuolat kintančiame pasaulyje tampa vis sunkiau atrasti statiškumą ir tvarumą.

Tačiau formos neapsiriboja tik emociniu lygmeniu. Priešingai, didžiąją formų raiškos dalį galima apčiuopti „čia ir dabar“ pozicijoje. Sociumas pats diktuoja taisykles, kas yra tinkama, o ko vertėtų atsisakyti. Koks esi gyvenimo žaidėjas, jei nebandai perprasti visuotinių žaidimo taisyklių? Socialiniai tinklai knibždėte knibžda įvairiais „punktais sakymų“ – kūno apimčių, pirktinų drabužių, klausytinos muzikos, valgytinų pietų formomis. Lieka vis mažiau ūpo patiems dėlioti formas tarytum konstruktoriaus kaladėles vaikystėje, nes didžiąją sizifiškojo darbo dalį už mus jau atliko. Tai sudaro palankią terpę subtiliomis, akį traukiančiomis formomis pridengti visiškai kiaurą turinį. Blogiausia, kad tokį turinį dažnas ima traktuoti iškreipto veidrodžio principu, naiviai patikėdamas formos unikalumu. Taip formuojasi nauji terminai, kurių Valstybinė lietuvių kalbos komisija, ko gero, net nesiryžta norminti: „greitoji mada“, „pop-literatūra“ ir t.t.

Kas iš to? Mūsų genuose užkoduotas poreikis personifikuoti tai, kas dar nėra suasmeninta. Tai normalu, ir neverta bandyti bėgti nuo savo prigimties. Formos supa kiekvieną iš mūsų prabundant, sprendžiant biurokratinius klausimus ir einant gulti. Laisvė priimti atsakomybę už tai, kokią formą pasirenkame, atveria naujus pasirinkimo horizontus. Ne kiekviename jų galima išvysti vežimu dundančią saulę ir tikrai ne kiekvienas piršto brūkštelėjimu per telefono ekraną suras tinkamiausią formą. Turbūt todėl taip sunku nesuklupti ties lakmuso popieriumi apvyniota tuštybės muge. Vilties formą rinktis irgi ne ką lengviau. Bet verta.



MOKYTOJAS KITU KAMPU: DAIVA



Kalbino ir užrašė Urtė
Tartenytė ir Edilija
Markauskaitė

Kodėl pasirinkote mokyti vaikus būtent šioje mokykloje?
Dirbti į šią mokyklą mane pakvietė direktoriaus pavaduėja ugdymui, Jolanta Riaukienė.

Kadangi jau ilgai esate VIMS mokytojų kolektyvo dalis, kaip jaučiatės čia ir ką manote apie mokytojus bei mokinius?

Man patinka dirbti kolektyve, kuriame dirba puikūs profesionalai, mylintys savo darbą.

Ar per tiek laiko yra įvykę kažkas įdomaus/netikėto pamokų metu?

Vieną kartą, vedant kūno kultūros pamoką stadione, vienas mokinyš žaidimo metu pargriuvo. Jis jautėsi gerai, tik tuomet, kai aš pakėliau kelnes ir norėjau pasižiūrėti ar stipriai nusibrozdino koją, jis pasilenkė pasižiūrėti ir staiga apalpo. Labai išsigandau ir kvietėme slaugytoją. Tada sužinojau, kad taip atsitiko dėl to, kad tokia vaiko reakcija buvo iššaukta pamačius kraują.

Ar visą laiką norėjote būti mokytoja? Kokiais dalykais buvote susidomėjusi vaikystėje, kai pati buvote mokinė?

Visada galvojau, kad būsiu arba buhalterė, arba matematikos ar istorijos mokytoja. Mokykloje labai patiko istorija ir tikslieji mokslai, dalyvaudavau įvairiose sportinėse varžybose.

Kokios pamokos vaikystėje buvo jūsų mėgstamiausios?

Man labai patiko matematikos ir istorijos pamokos.

Papasakokite, koks jausmas yra matyti vaikus, kuriuos jūs kadaise mokėte, jau užaugusius?

Visada įdomu, kaip auga ir keičiasi mano buvę mokiniai. Džiaugiuosi jų pasiekimais ir visada linkiu jiems sėkmės. Kartais būna liūdna, kad paaugę mokiniai praeina pro šalį tarsi pro nepažįstamą žmogų, bet supranti, kad jie auga ir jiems jau rūpi kiti dalykai.

Kuo mėgstate užsiimti turint laisvo laiko?

Laisvalaikiu mėgstu skaityti knygas, žiūrėti filmus, prižiūrėti sodyboje auginamus augalus ir daržoves, kažką gaminti, kepti.

Ir pabaigai: pasakykite kokį nors įdomų faktą apie save!

Kai mokiausi 8-9 klasėje, mane kvietė pradėti profesionaliai sportuoti, labai gerai mesdavau kamuolį į tolą, varžybose užimdavau prizines vietas.

Ačiū jums už jūsų laiką!

ODĖ SKAUSMUI

Gustė Kručkaitė

Kiekvienas skaitytojas yra perskaitęs istoriją, kuri apsigyveno jų galvoje labai ilgam laikui ir lyg išdegintas antspaudas liko atmintyje. Pagaliau galiu pasakyti, kad ir aš neseniai perskaičiau romaną, kurio neužmiršiu tikrai ilgai – H. Yanagiharos „Mažas gyvenimas“.

Romanas prasideda labai lengvai, tarsi gryo oro įkvėpimas. Autorė mus supažindina su pagrindine knygos ketveriuke, kuri iškart tampa skaitytojo draugais – geraširdžiu aktoriumi Vilemu, ugningu menininku Džei Bi, rūpestingu architektu Malkolmu ir savyje užsisklendusiu teisininku Džudu. Pradžioje į pirmą planą yra iškelti tik Vilemas, Džei Bi ir Malkolmas – Džudą autorė pristato gana blankiai. Apie jį sužinome tik tiek, kad jis turi sveikatos problemų, jo praeitis labai neaiški ir jis vengia pasakoti apie save. Bet prasidėjus skyriui „Postžmogus“, visas ima keistis. Svarbiausias tampa Džudas ir aplinkui jį ima suktis visas romano veiksmas. „Mažas gyvenimas“ yra istorija apie Džudą Sent Frensį – jo ryšius su kitais žmonėmis, jo tamsius praėjusius šešėlius ir jo nepataisomai sužalotą sielą.

„Mažas gyvenimas“ tikrai yra mane stipriausiai paveikusi knyga, kokią tik esu skaičiusi – ji privertė mane daug kartų pravirkti, supykti ant autorės ir veikėjų ir pasibjaurėti aprašytomis situacijomis. Po truputį atskleidžiami epizodai iš Džudo gyvenimo neretai būdavo pernelyg žiaurūs ir atrodė, kad autorė jį įvėlė į kiekvieną tragišką situaciją, kokią tik ji begalėjo sugalvoti. Visa knygos istorija, visa jos esmė yra pastatyta ant skausmo pamato. Jis tyko kiekviename knygos skyriuje ir pasirodo įvairiais, bjauriausiais pavidalais. Džudo viduje yra susikaupusi didelė, klampi visokeriopo skausmo masė – jis nuolat kenčia ir nuo fizinių, ir nuo emocinių skausmų, kurie yra jo viso gyvenimo padariniai. Džudas yra įsikalęs sau į galvą mintį, kad jis nusipelnė visų jam nutikusių dalykų ir kad vienintelis būdas viską užmiršti yra dar labiau save žaloti. Autorė jo juodas mintis ir atsiminimus lygina su pulku hienų – jos nuolat vejasi Džudą ir neleidžia jam atsikvėpti. Bet milžinišką, slegiantį skausmą patiria ir visi Džudo artimieji. Nieko nėra labiau sekinančio už žinojimą, kad žmogus, kurį tu nuoširdžiai myli, savęs nekenčia visa savo esybe ir kad tu jam niekuo negali padėti.

Šį romaną galima palyginti su milžiniška giria. Kuo giliau į ją leidiesi, tuo dažniau patenki į tamsias aklavietes, brauniesi pro aštirus krūmokšnius ir neatrandi kelio į priekį. Bet net gūdžiausioje girioje pro medžių viršūnes prasiskverbia šviesos spinduliai, o pasisėkus gali net išlįsti į pamiškę. Nors Džudo istorija yra ištis žiauri, graudi ir visokeriopai skaudi, šalia aklina tamsių situacijų dažnai atsiranda ir šviesių, širdį sušildančių epizodų. Autorė nuostabiais žodžiais vis pabrėžia draugystės svarbą, tų šeimų, kurių nariai nesusaistyti giminystės ryšiais, grožį ir skirtingas rūpesčio bei meilės formas.

„Mažas gyvenimas“ – gana oksimoroniškas pavadinimas. Džudo gyvenimą galima apibūdinti daugybe žodžių – nepelnytas, tragiškas, košmariškas, bet tikrai ne mažas. Gyvenimo, kuris sugeba giliai paveikti ne tik aplinkinius knygos veikėjus, bet ir skaitytoją, sukelia emocijų viesulą ir priverčia iš naujo permąstyti savo paties būtį, niekada nepavadintum mažu. Man „Mažas gyvenimas“ – gili, absoliučiai jaudinanti, meistriškai papasakota istorija.





Vimsė Vimsaitė

2021 m. liepos 27 d.

Išaušo naujas rytas. Patekęs saulei aš atsikėliau. Nenorėjau šiandien lipti iš lovos, norėjau joje voliotis ir skaityti savo mylimiausią knygą, tačiau netikėtai paskambino mano draugė ir pasiūlė susitikti. Aš greitai apsirengiau ir išbėgau į lauką.

Keletą valandų mes vaikščiojome netoli namų esančiame miškelyje, o pradėjus temti - nuėjome iki jūros. Žingsniuodamos per smėlį kalbėjome apie viską pasaulyje, dalinomės įvairiausiais prisiminimais ir išgyvenimais. Taip nepastebimai ir prabėgo laikas. Kai pasidarė visai vėlu, aš pasiūliau draugei eiti link namų. Man pasisukus ir žengus pora žingsnių į priekį ji sušuko:

- Sustok!

Aš sustojau, atsisukau ir pamačiau, kad jos skruostais rieda ašaros. Visai nesupratau, kas vyksta.

- Aš išskrendu svetur, deja, bet nebegrįšiu.

Stovėjau kaip įbesta ir negalėjau suprasti, kodėl. Nesuvokiau, kodėl ji išskrenda, kai ir čia, gimtinėje, yra gerai.

- Mano tėtis gavo geriau apmokamą naują darbą, ir mums visiems reikia kraustytis...

Ji mane paskutinį kartą stipriai apkabino ir nubėgo, o aš likau stovėti ir bandžiau kažkaip suvokti tai, ką ji man pasakė.

Ji buvo mano artimiausia draugė, ji - vienintelis žmogus, kuriam aš galėjau išsipasakoti, žmogus su kuriuo galėjau džiaugtis laimės minute ir išsiverkti nesėkmės akimirką. Dabar jau ir iš manųjų akių bėgo ašaros.





E. Lockhart kūrinys „Melagiai“ išleistas 2014 m. „Kvapą gniaužiantis, nuostabus ir skausmingai išradingas pasakojimas, kurio tiesiog neįmanoma pamiršti.“ Štai kaip garsaus romano „Dėl mūsų likimo žvaigždės kaltos“ autorius John Green apibūdina šį kūrinį.

Romano „Melagiai“ autorė ne tik pasakojimą paverčia nuostabiu savo siužetine linija, bet priverčia skaitytoją įsijausti į kūrinio veikėją, pasinerti į veiksmą visu kūnu, bei pastebėti kiekvieną detalę, ir tik romano pabaigoje imti suprasti veiksmų priežastis.

Kūrinys pasakojamas iš paauglės Kadencijos perspektyvos, tad jos požiūris į gyvenimą pakankamai lengvabūdiškas. Mergina stengiasi pajusti pilnavertės laimės bei meilės skonį, atitrūkstant nuo tikrųjų gyvenimo sunkumų. Tačiau šeimos problemos užkerta tam kelią ir priverčia pažvelgti realybei tiesiai į akis. Visa tai gali atrodyti tarsi kasdienio paauglio gyvenimo aprašymas, tačiau perskaitęs romaną skaitytojas lieka be žado. Galvoje sukasi tiek daug minčių, kad jų net neįmanoma aprėpti.

Romane minima be galo daug detalių. Nemanau, kad žmogus, skaitydamas šią knygą ir padarydamas bent dienos pertrauką, vis dar jas visas atsimintų. Tad šis kūrinys tinka vienam vakaro prisėdimui. Nors romano pabaigoje visos detalės įgauna prasmę, reikia nepamiršti ir bendro knygos turinio.

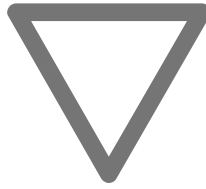
Kaip jau buvo minėta – siužetas trumpas ir aiškus. Nepaisant to, kūrinys paliktų dar didesnę įspūdį, jeigu pagrindinis veiksmas būtų prasidėjęs kartu su knygos pradžia ir dėmesys būtų labiau kreipiamas į jį, o ne į detalių gausą. Čia taip pat prisideda ir pačios autorės rašymo stilius – trumpi sakiniai, išryškintos detalės, bet ne bendras vaizdas. Dėl šių priežasčių kūrinys sulaukia dvejopų atsiliepimų. Vieniems toks neaiškus rašymo stilius daro didžiulę įtaką ir romaną paverčia sunkiai skaitomu ir nesuprantamu, kitiems skaitytojams suteikia didelę prasmę, o tai ir prikausto skaitytojų dėmesį.

Romano veikėjai ne kartą minimi kaip išskirtinės bei individualumo siekiančios asmenybės, tačiau visas veiksmas sukasi aplink pagrindinę veikėją – Kadenciją, tad jos aprašymui skiriamas didžiausias dėmesys. Trūksta antraeilių veikėjų charakterio bruožų, idėjų bei asmeninės jų nuomonės aprašymų. Jeigu būtų bent keli skyriai, labiau atkreipiantys dėmesį į kitus veikėjus – kūrinys dar labiau sujaudintų ir sužavėtų.

Šiam kūriniiui skiriu 4,5 balus iš 5. Rekomenduoju jį perskaityti paaugliams, mėgstantiems romantiką su detektyviniu prieskoniu. Suaugusiems šis romanas gali pasirodyti šiek tiek lėkštas ir banalus, tačiau atsižvelgiant į faktą, kad kūrinys skirtas paauglių auditorijai, tai daug ką paaiškina. Knyga nelabai skiriasi nuo kitų romanų paauglių kasdienybės tema, tačiau jos perteikiama mintis – besistengiant siekti užsibrėžto tikslo reikia nepamiršti, kas vyksta aplink mus ir pagalvoti apie būsimas pasekmes – įstringa dar ilgam, ir gali pakeisti ne vienos asmenybės požiūrį į jį supančią aplinką.

TINKLO FORMOS

Alanas
Sinkevičius



Visi turime savų pomėgių ir laisvalaikio užsiėmimų. Vieni užsiėmimus sieja su savąja ateitimi, o kiti tai pasilieka paprasčiausiai geram ir turiningam laisvalaikiui. Pakalbėjęs su VIMS mokiniais apie jų lankomus laisvalaikio būrelius sužinojau, kad mokiniai užsiima įvairiomis veiklomis ir didelė dalis savo laisvalaikį sieja su sportu. Viena iš mokinių pasirenkamų sporto šakų yra tinklinis.

Tinklinis – sportas, turintis dvejas rūšis – salės ir paplūdimio. Tinklinis dažnai įvardijamas kaip laisvalaikio žaidimas, bet yra žaidžiamas ir kaip profesionalus sportas. Aptariant tinklinio temą, kyla klausimas – ką tinklinis reiškia patiems VIMS mokyklos žaidėjams?

Apklausus mokyklos mokinius, ką jie mano apie tinklinį ir kokias emocijas jie patiria žaisdami, paaiškėjo, kad vyrauja be galo daug įvairių nuomonių! Vieni į tinklinio žaidimą per daug nesigilina ir lanko tik tam, kad palaikytų savo fizinį aktyvumą. Kiti mokiniai pasakoja, kad žaisdami jie jaučiasi ramūs ir susikoncentravę, galvoje nelieta nei vienos kitos minties, tik kaip geriau atmušti kamuolį ir kaip laimėti. Daugeliui tai padeda atsipalaiduoti ir visą dėmesį sukaupti į žaidimą, atsitraukti nuo visų kitų kasdinių veiklų.

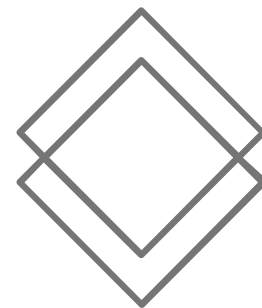
Iš pradžių buvau įsitikinęs, kad ne visi apie tinklinį galvos kaip apie būsimą ateities profesiją. Likau nustebintas, išgirdęs daug įdomių nuomonių ir požiūrių apie šį sportą. Vieni galvojo, kad jis nėra skirtas berniukams ir yra tinkamas tik mergaitėms, kuklinosi pasakyti, kad jie žaidžia tinklinį ir kad jiems žaidimas tikrai patinka. Kiti atvirkščiai – didžiuojasi, žaidžiantys tinklinį ir nori siekti aukštumų, svarsto apie tinklinį kaip apie galimą būsimos karjeros kryptį. Žinoma, ne visi tikisi tapti profesionalais, žino, kad norint pasiekti aukštumų ir pergalę, šiame sporte reikia įdėti labai daug pastangų, taip pat išlikti motyvuotu. Bet tai ir verčia juos nepasiduoti, treniruotis toliau ir siekti savų tikslų.

Džiugu žinoti, kad VIMS mokiniai suvokia tikslo siekimo prasmę ir tai, kad neretai kažkokias veiklas tenka paaukoti – pavyzdžiui, nardymą socialinėse medijose. Tai tik patvirtina faktą, kad mūsų mokykloje mokosi didelių siekių turinčios asmenybės, kurios nepasiduoda ir nepaisydami visko siekia savo tikslų.



SMŪGIO FORMOS

Totis Tubelis



Daugelis žmonių sportuoja ir lanko sporto treniruotes. Sportas yra neatsiejama mūsų gyvenimo dalis. Mes nuolatos judame ir mankštiname savo raumenis, kad mūsų kūnas nesustabarėtų. Kiekviena sporto šaka turi savo privalumų bei trūkumų.

Boksas yra kovinis sportas, kuriame kovoja du tos pačios svorio kategorijos asmenys su kumščiais. Kaip kiekviena sporto šaka, boksas turi savo taisykles.

Kokie yra bokso treniruočių privalumai? Pirmas ir pats svarbiausias privalumas – žmogaus kūnas tampa fiziškai stiprus. Labais svarbu taip pat yra tai, kad sporto metu mes pailsime nuo protinio darbo ir jaučiamės labiau atsipalaidavę. Taip pat boksas gali padėti numesti svorio, sportuojant yra stiprinamas žmogaus imunintetas, treniruočių metu yra ugdoma ištvermė. Šis sportas skatina mąstyti greitai tam tikrose situacijose, nes privalu numatyti priešininko veiksmus. Taip lavinama reakcija. Treniruotės ugdo discipliną, kurią panaudojame įvairiose gyvenimo srityse.

Boksas turi ir trūkumų. Treniruočių metu gali susižeisti ar sužeisti kitą asmenį. Traumos šioje sporto šakoje yra neišvengiamos. Dėl treniruočių intensyvumo šis sportas yra ne visiems. Jeigu žmogus turi rimtų sveikatos problemų, turėtų pasitarti su specialistais.

Apie boksininko rutiną pasisakė patyręs Lietuvos sportininkas Egidijus Kavaliauskas: „Niekas nesikeičia. Salėje gyveni, tada namai, gyveni ir ruošiesi. Kai esu Amerikoje, mano rutina gana monotoniška. Po kovos gali kažkiek atsigauti, o paskui vėl grįžti. Žmonės eina į darbą, o aš einu į salę ir jau nuo sausio mėnesio esu be atostogų.“

Boksas turi savų minusų ir plusų, tačiau jeigu norėtum išbandyti šį sportą, siūlau nedelsiant pradėti. Sporto salė galėtų tapti tavo antraisiais namais.



ASTROWORLD

Patricia Vosyliūtė ir
Izabelė Zakarauskaitė

Lapkričio 5 dieną Teksase vyko reperio Travis Scott muzikos festivalis „Astroworld“. Koncerto metu dėl prastos organizacijos ir paties reperio neatsakingumo žuvo 8 žmonės, daugiau kaip 300 sužeistų žmonių pateko į ligoninę.

Šio muzikos festivalio pasekmės sukėlė daug diskusijų. Tikslios įvykių priežastys nėra žinomos. Visuomenės saugos institucijų pareiškimai ir liudininkų pasakojimai suteikia tam tikros informacijos apie tai, kas nutiko.

Likus 30 minučių iki reperio T. Scott'o pasirodymo scenoje, minia vis gausėjo. Koncertui prasidėjus, 50 000 žmonių pradėjo plūsti scenos link, taip spausdami priekyje esančius žmones. Tikėtina, kad ne visi minioje buvę žmonės turėjo bilietus į renginį, mat kiti renginio dalyviai sakė, kad bilietų tikrinimas buvo atliekamas be galo atmestinais. Dalyvavusieji koncerte teigia, kad renginys nebuvo paruoštas tokiam kiekiui žmonių: nepakako darbuotojų, erdvės. Taip pat visiems koncerto dalyviams buvo žadėtas nemokamas vanduo, tačiau eilėje iki vandens reikėjo stovėti apie dvi valandas. Chaosui prasidėjus žmonės ėmė dusti, trūko oro ir vietos. Tai sukėlė paniką ir daugybę patyrė traumų. Žmonės ėmė griūti, prarasti sąmonę.

Šių įvykių iš scenos nematantis Travis skatina savo klausytojus skanduodamas: „I wanna see some Ragers, man. Who wanna rage, man?“ (liet. iš anglų: „Aš noriu matyti siautulį, žmogau. Kas nori siausti?“). Po festivalio dainininkas teisinosi, kad miniai sakydamas „rage“ Astroworld festivalio incidento naktį jis tiesiog norėjo, kad publika įsitrauktų ir gerai praleistų laiką.

Į minią šiaip ne taip įsibrovę greitosios pagalbos automobiliai yra matomi ir reperio žmonos (kosmetikos kompanijos „Kylie Cosmetics“ savininkės, milijonierės, socialinės medijos žvaigždės) Kylie Jenner „Instagram“ puslapyje. Ant greitosios pagalbos automobilių stogų pašėlę koncerto dalyviai šoko, trikdė medikų veiklą. Daugeliui nukentėjusiųjų pagalba buvo teikiama renginio vietoje – komplekse „NRG Park“, kur buvo įkurta lauko ligoninė. Festivalio vakarą patvirtinta mažiausiai aštuonių žmonių žūtis. Jauniausias asmuo, kuriam po renginio prireikė greitos medikų pagalbos buvo vos 10-imtųjų metų vaikas, mat dalyvauti renginyje neribojo joks amžiaus limitas.

Koncerto lankytojai pateikė mažiausiai 17 ieškinių dėl sužalojimų „Astroworld“ festivalyje. Kiekviename civiliniame ieškinyje reikalaujama daugiau nei 1 milijono dolerių žalos atlyginimo. Yra daug įrodymų, kad atlikėjai ir organizatoriai žinojo ne tik apie audringą minią, bet ir apie tai, kad galėjo būti sužeistųjų ir žuvusiųjų. Vieno iš įvykių liudininkų užfiksuotame vaizdo įrašė galima matyti ant scenos krašto užlipusią merginą prašančią sustabdyti koncertą, nes mirė žmogus. Vėliau mergina pasidalino „Instagram“ įrašu, kur teigė, kad žmonių spūstys daugeliui neleido kvėpuoti. Nepaisydami šių įvykių, festivalio organizatoriai nesustabdė koncerto ir siekdami pelno, leido jam tęstis.

Pelno siekimas – neatsiejama ir viena svarbiausių pop industrijos dalių, tačiau prioritetu turėtų būti žmonių saugumas. Šie įvykiai yra ne pirmas kartas, kuomet siekdami finansinės naudos dainininkai elgiasi neteisingai – tiek savo pačių, tiek ir savo gerbėjų atžvilgiu.

Ko reikia, kad tokių tragedijų būtų išvengta? Dažnai pakaktų paprastų dalykų: tiesiog pamąstyti, įvertinti aplinkybes, galvoti savo galva. Saugumas – svarbiausia. Gal nuobodu, paprasta, neįspūdinga, bet svarbiausia.

VERDENO MŪŠIS

Daniel Vaitkūnas

Verdeno mūšis – tai mušis, pakeitęs Pirmojo pasaulinio karo istoriją. Ne tiek daug žmonių yra apie jį girdėję, tačiau tai nemažina jo svarbos. Mūšis vyko ne vieną mėnesį ir nusinešė šimtus tūkstančių gyvybių.

Mūšis prasidėjo 1916 metų vasario 21 dieną, prie Verdenu miesto Prancūzijoje. Po aštuonių vokiškos artilerijos apšaudymo valandų pėstininkai perėjo į ataką dešiniajame upės Mjor krante. Prancūzai buvo priversti pasitraukti du kilometrus. Sausio 25 dieną buvo nukautas „Duamon” fortas – vienas iš svarbiausių fortų Europoje.

Per devynias dienas Prancūzijos kariuomenės vadai perkėlė į Verdenus 190 tūkstančių kareivių ir 25 tonas amunicijos. Tai buvo padaryta tam, kad nebūtų prarasti likusieji fortai ir iki priėjimo būtų išlaikyti papildomi kareiviai. Tačiau vokiečių tai nesustabdė, jie nenutraukė atakų, kol jų nepradėjo spausti iš kitų frontų. Tai lėmė Somos mūšio pralaimėjimą.

Spalio 24 dieną situacija pasikeitė: šį kartą vokiečiai turėjo gintis, o prancūzai atakavo. Susilpnėjusi vokiečių armija negalėjo pasipriešinti atakoms. Vokiečiai buvo priversti atsitraukti. Vasario 25 dieną jie buvo grąžinti į pradines pozicijas.

Nors šis mūšis nepakeitė žemėlapių ir nelėmė karo pabaigos, jis parodė vokiečių kariuomenės silpnybę – pasidavimą ir nenorą toliau kariauti su Prancūzija, valios praradimą. Beveik metus trukęs Verdenu mūšis buvo vienas didžiausių ir kruviniausių Pirmojo pasaulinio karo mūšių.



MOTYVACIJOS FORMOS

Ugnė Burovaitė ir Nerilė Šimaitė



„Geras mokytojas, įdomiai išdėstytos temos, įdomus mokymo metodas“ – taip atsako beveik visi mokiniai, kai jų paklausiama: „Nuo ko priklauso mokinio mokymosi motyvacija?“ Nepriklausomai nuo mokomo dalyko, svarbiausią vaidmenį mokykloje atlieka mokytojas. Jis yra tas vienintelis, ant kurio pečių gula didžiulė atsakomybė – patraukti vaiko susidomėjimą savo mokomu dalyku, o dar svarbiau – išlaikyti tą susidomėjimą. Mokinys motyvacijos semiasi iš mokytojo, o iš ko motyvacijos ir įkvėpimo semiasi pats mokytojas?

„Mane mokyti motyvuoja mokinių mokymosi procese patirta sėkmė. Kai jie pajaučia tą atradimo džiaugsmą, kai supranta kažką, ko anksčiau nesuprato. Be to, mane mokyti skatina naujų, įdomių mokymosi metodų atradimai, kuriais galiu sudominti fizika. Mėgstu šiuos iššūkius, nes taip galiu paneigti mitą, kad fizika yra neįdomi ir sudėtinga.“
Fizikos mokytoja Eglė.

„Didžiulį džiaugsmą man teikia mokinių pasiekimai: laimėjimai tarptautiniuose konkursuose, šalies olimpiadose ir tos pažinimo džiaugsmu žibančios akys kasdienėse pamokose. Būtent tais momentais aš mėgaujuosi ir didžiuojuosi, kad pasirinkau mokyti. Tas suvokimas, kad tave išgirdo, susidomėjo, toliau gilinasi, siekia ir galų gale pranoksta patį mokytoją, yra nuostabus dalykas. Esu laiminga, kad turėjau ir turiu progą pažinti šiuos jaunus žmones ir būti jų mokytoja.“

Biologijos mokytoja Vilma.

„Įkvėpia ir motyvuoja labiausiai patys mokiniai: jų šypsenos, spindinčios akys, smalsūs klausimai „KODĖL“? Džiaugiuosi ta akimirka, kai pamoka prabėga taip greit, kad kartu su klase nespėjame net to laiko pajauti... Ir mokiniai sako: „Jau baigėsi!“

Ypač gera širdyje, kai eksponuoju piešinių parodą ir pamatau visumą, kai darniai sugroja visas orkestras: kiekvienas darbas kitoks, savitas, bet tuo pačiu papildantis visą visumą! Tuomet supranti, kiek įdėta kruopštaus darbo ir pastangų :)

Dailės pamokose, atrodo, atliekame paprastas, konkrečias kūrybines užduotis, o iš tiesų vyksta gilūs sąmoniniai procesai, formuojasi naujos neuronų jungtys smegenyse, kurios ateityje padės kūrybiškai ir originaliai daryti svarbius sprendimus.“

Dailės mokytoja Inga.

„Seniai seniai sakiau, kad mokytoja tikrai nebūsiu. Bet dabar šventai tikiu, kad ekonomikos išmanymas palengvins mokinių gyvenimą – per ekonomikos pamokas sužinos dalykų, susijusių su pinigais, bankais, verslais, mokesčiais, tarptautine prekyba ir pan., o tai žinodami ir suprasdami priims racionalesnius sprendimus. Ir aš galiu to mokyti, aš moku mokyti ir tuo didžiuojusi. O jeigu mano mokiniai studijuos politiką, verslą, vadybą, finansus, inžineriją, draudimą, ekonometriją – ten tikrai pravers mokykloje girdėtos ekonomikos taisyklės, teorijos, priklausomybės. Labai noriu, kad šitie mano lūkesčiai pildytųsi. Kai mokiniai gerai parašo apklausas, paklausia ko nors, ko ne visai suprato, parodo susidomėjimą aplink vykstantiems įvykiams – matau savo darbo prasmę. Manau, kad be manęs dalis mokinių neišmoks ekonomikos, todėl ir privalau būti ekonomikos mokytoja.“

Ekonomikos ir verslumo mokytoja Danutė.

„Darbe mane labiausiai įkvepia bendraminčių komandos pojūtis, tarpusavio supratimas, bendro tikslo siekimas ir su kolegomis, ir su mokiniais. Smagu jaustis komandos dalimi, jausti palaikymą ir pritarimą, būti naudingų, ir dirbti prasmingą darbą. Gera, kai tavo supančių žmonių vertybės, prioritetai ir gyvenimo matymai yra panašūs. Be abejo, šį jausmą sustiprina geri atsiliepimai, nuoširdžios padėkos ir šypsenos bei geri mokinių rezultatai. Juk mokinio sėkmė – tai ir mokytojo sėkmė!“

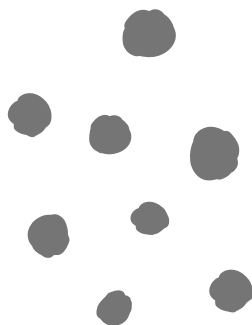
Matematikos mokytoja Regina.

„Mokyti, dirbti mokykloje mane įkvepia žmonės – mokiniai ir mokytojai, su kuriais dirbu. Tiesiog patys žmonės. Užtenka vien juos pamatyti ir aš jau džiaugiuosi, įgyju energijos. Atėjusi į darbą iškart atsigaunu. Ir jeigu būnu pavargusi, pamačiusi mokinius, kolegas arba tiesiog įėjusi į klasę, akimirksniu įgyju energijos. Pamokose man malonu būti, o stebėdama, kaip dirba mokiniai, džiaugiuosi. Dar viena priežastis, kodėl mėgstu dirbti mokykloje, tai ypatingai judrus ir nuolat besikeičiantis mokyklos gyvenimas. Tai ir mokinių džiaugsmas, šventės, nuolatinis mokymasis, naujausios tendencijos, ir begalė kitų mokyklinio gyvenimo detalių. Visu tuo mėgaujuosi, nes tarp augančių žmonių ir labai išmintingų kolegų aš niekada neatsilieku nuo pasaulio.“

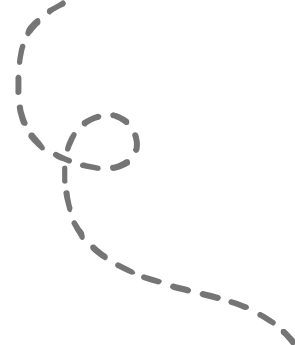
Anglų kalbos mokytoja Aušrinė.

„Mokykla – tai gyvenimas. Turbūt todėl niekada neprisiverčiu vartoti žodžių junginį „einu į darbą“. O jeigu mokykla – tai gyvenimas, vadinasi, yra kažkas, niekada neleidžiantis nusvarinti pavargusių rankų. Didžiuojusi savo profesija ir noriu, kad visi mokytojai garsiau kalbėtų apie tai, kas ir kam jie yra mokykloje. Mokykla – tai gyvenimas su vaikais ir vaikams, ir todėl – labai plati sąvoka. Ir esmė nėra tik olimpiadose ar dešimtukuose. Gyvenime juk irgi būna visko... Matyt, tas įvairiapusiškumas ir daugiasluoksniškumas motyvuoja eiti tolyn.“

Lietuvių kalbos ir literatūros mokytojas Igoris.

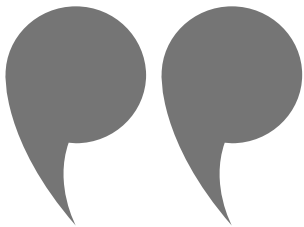


SKAIČIŲ FORMOS



6			1	9	5			
	9	8					6	
8				6				3
4			8		3			1
7				2				6
	6					2	8	
			4	1	9			5

turinį kūrė:



- Daniel Vaitkūnas (7B)
- Edilija Markauskaitė (8)
- Emilija Joffė (8)
- Nerilė Šimaitė (8)
- Ugnė Burovaitė (9A)
- Urtė Tartenytė (9A)
- Viltė Jokubauskytė (9A)
- Alanas Sinkevičius (9A)
- Totis Tubelis (9A)
- Gabriela Vosyliūtė (9B)
- Patricia Vosyliūtė (9B)
- Gustė Kručkaitė (9B)
- Izabelė Zakarauskaitė (9B)

buvo šalia:

Vida Tumėnaitė-
Berniukevičienė
Indrė Žemaitytė
Igoris Zujevas